

Csillagrét tündérei

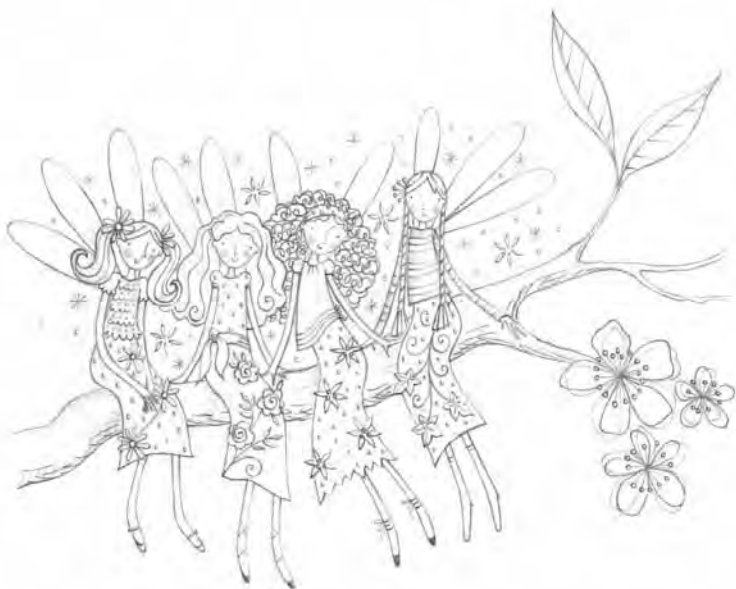

*Borostyán és a
bűvös barátság*

Kate Bloom és Emma Pack

Csillagrét

tünderei

*Borostyán
és a bűvös barátság*

Kate Bloom és Emma Pack

Tündértan

Csillagrét lankáin tünde lények
Füvek közt röpdösve éldegélnek,
Sűrögve-forogva, szorgoskodva,
Tündérport szórnak a virágokra.

A tündérkének az minden vágya,
Hogy valóra váljon a gyermekek álma.
De ember nem láthatja, mikor bűvöl ő,
Mert azt tiltja Pitypang, az Elbűvölő.

Ha a tündér meghall egy „bárcsak”-ot,
Egy röpké pillanatig vár csak ott.
Majd királynőjétől kér rá engedélyt,
S hipp-hopp teljesül, mit az apróság remélt.

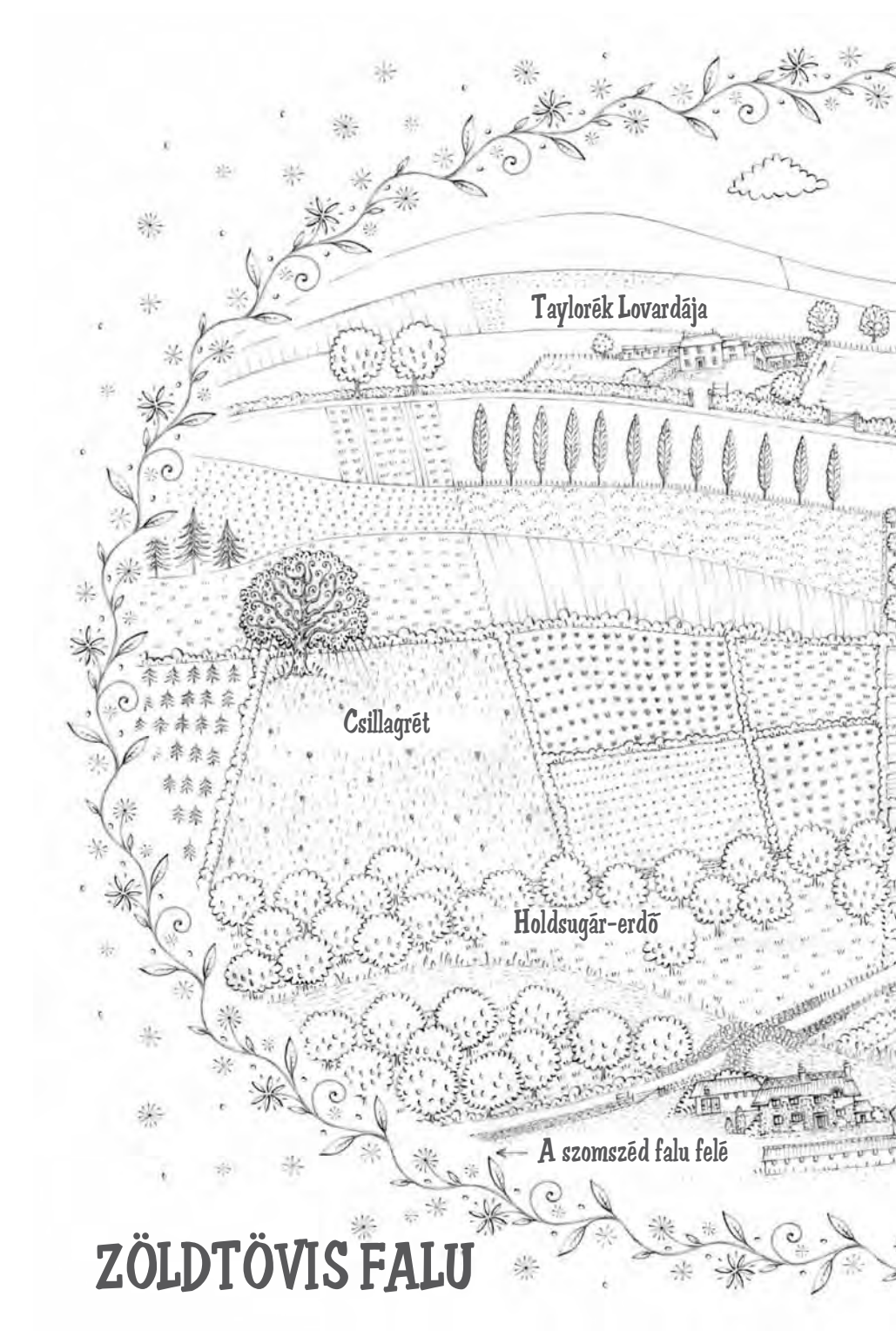

*Ha szól Pitypang királynő: „Úgy legyen!”,
Varázspálcájukon fénylő por terem,
S e csodás csillámot szórva szerteszt
Teljesítik, mit a gyermek kérve kért.*

*Ha a közeledben tündér rejtezik,
Mondd ki vágyad, s hamarosan válasz érkezik!
Csiribi és csiribá – valóság az álom,
Tündérbűbáj száll feléd apró lepkeszárnyon.*

*A tündérek kedvelik e titkos küldetést,
Pedig a vágy, óhaj, sóhaj bizony nem kevés!
Így ha egyszer búslakodsz vagy magány keserít,
Szólítsd te is Csillagrét kedves tündéreit!*

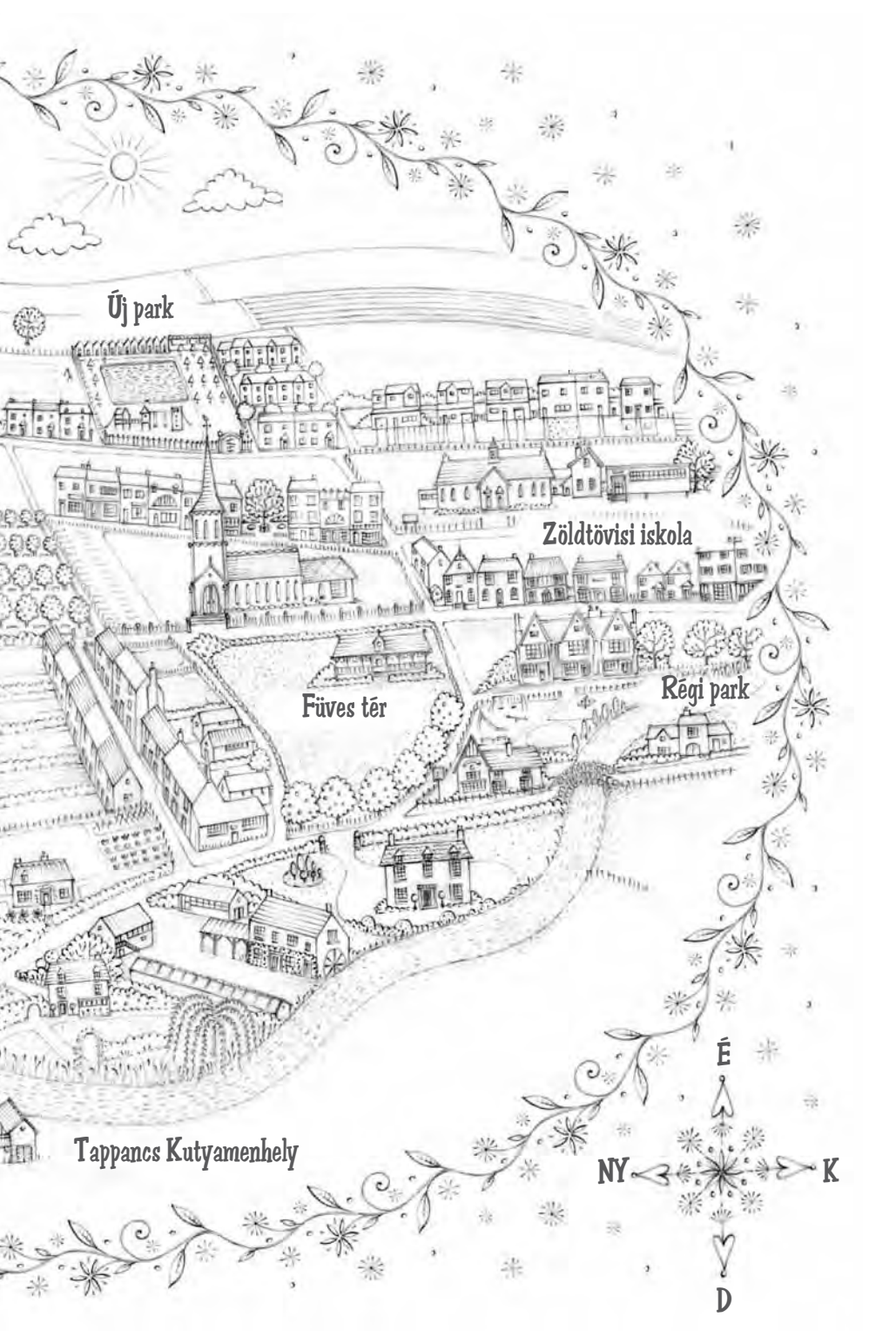
Taylorék Lovardája

Csillagrét

Holdsugár-erdő

← A szomszéd falu felé

ZÖLDTÖVIS FALU

Új park

Zöldtővisi iskola

Füves tér

Régi park

Tappancs Kutyaemenhely

Elő fejezet

– Milyen csodás tavaszi nap! – kiáltott fel Borostyán. Berepült a Szederlak mögötti kertbe, és körbe-körbe szálldosott egy jácintágyás fölött. A virágok megremegtek, és csilingelni kezdtek, akár az apró csengettyűk, ahogy Borostyán meglibbentette őket a szárnyával.

– Az egész kert életre kel! – ragyogott fel a tündér arca.

Egy sünmama és két kicsinye üdvözlésképpen odaszuszogott neki valamit, Borostyán pedig vidáman visszaintegetett. Úgy érezte,

ő a legeslegboldogabb tündér
egész Csillagréten. Szikrázó-
an zöld szárnya hegyétől
ruhája csillogó szegé-
lyéig csak úgy sugárzott
a boldogságtól.

Az üres házikó körül minden meg-
elevenedett. Borostyán egy téli reggelen
bukkant a kertre, és gyakran járt ide, hogy
megbizonyosodjék róla: az összes növény
rendesen fejlődik, és kivirágzik, mire a
kertnek új gazdája lesz. A tündérlány tud-
ta, mely bimbók fognak hamarosan kinyíl-
ni, és melyek félénkebbek, érzékenyebbek:
az ilyen virágoknak bátorító suttogásra volt
szükségük.

Borostyán aznap még varázslatosabbnak
érezte a kertet, mivel magával hozta három
legjobb barátnőjét is.

– Rózsa! Harangvirág! Szákszorszép! – szó-
longatta őket.

Egy rózsaszín és egy kék villanás látszott,
és két integető tündér röppent ki a magasra
nőtt fűből.

– Jaj, de szép! – ámuldozott Rózsa. – Lát-
szik, milyen boldogok a virágok!

Rózsa hosszú barna haja a derekáig omlott.
Szárnyai babarózsaszínűek voltak, és rózsaszirmokból varrt ruhácskát hordott.

– Mmm, milyen finom illata van a rózsának! – szippantott mélyet a levegőbe.

– Az egész kert gyönyörű. Keményen dolgoztál, Borostyán. Most már értem, miért jöttél ide olyan gyakran! – lelkendezett Harangvirág, a fényes, fekete hajú tündérke, aki halványkék ruhában pompázott.

– Ó, nézzétek csak ezeket a gyűszűvirágokat! Elbűvölő kalapot lehetne készíteni belőlük!

Borostyán ragyogott a büszkeségtől.

– Hol van Szákszorszép? – kérdezte.

A tündérek körülnéztek.

– Ott, ni! – Borostyán egy csillogó sárga fénypontot pillantott meg, amely a lila virágú lóhere fölött körözött szorgosan.

– Hahó, Szákszorszép! Te meg mi a csudát csinálsz?

– Hozzám szólt valaki? – kérdezett vissza egy derűs hang.

Szákszorszép a magasba röppent, fényes sárga szárnya szikrázott a napsütésben.

Sárga-fehér szoknyája suhogott repülés közben, két csinos kis copfba fogott haja vidáman lebegett utána. A tündérke leszállt barátai mellé.

– Nektárt gyűjtöttem – mondta izgatottan, és végigsimított a vállán csüngő makk-tarisznyán.

– Megígértem, hogy főzök lóhereszörpöt a Tavaszi Bála! Mennyei lesz!

A bált mindig a nagy tölgyfa ágain tartották. A fa Csillagrét egyik sarkában állt. Csillagrét egy vadvirágokkal teli rét Zöldtövis falu határában. Borostyán a többi tündérrel együtt a mezőn lakott, a tölgyfa pedig a tündérek úrnőjének, Pitypang királynőnek volt az otthona.

– Hmm... a lóhereszörp tényleg isteni lehet – vélte Rózsa. – Én egy új verset írok erre az alkalomra, de még csiszolgatnom kell.

– Én meg néhány különleges lámpást fargok a fa díszítésére – mondta Borostyán.

– Én pedig mindnyájunknak készítek egy-egy különleges fejdísz a legszebb ruháinkhoz – tette hozzá Harangvirág.

Borostyán a barátnőire mosolygott. Mindegyikük más dologban volt tehetős.

– Egy csomó tündér-unokatesónk is eljön. Annyira örülök, hogy találkozhatok velük! – ujjongott Százszorszép. – Nincs túl sok időnk,

hogy mindennel elkészüljünk. Már csak három nap van hátra...

– Igen, tudjuk! – vágták rá a többiek.

Százszorszép arca pipacspiros lett.

– Bocsánat! – mentegetőzött mosolyogva. – Tudom, néha kicsit elragadtatom magam. De hát annyira izgatott vagyok a bál miatt!

Rózsa odaröppent Százszorszéphez, és megölelte.

– Nem kell bocsánatot kérned! Olyannak szeretünk téged, amilyen vagy – mondta kedvesen.

– És sokkal jobb ötleteid, és ezerszer több energiád van, mint nekünk hármunknak együttvéve! – kiáltotta Borostyán, és a levegőbe röppent. – Gyertek utánam! Most nyílnak az almafa virágai.

Három barátnője halk szárnyzizegéssel követte. Borostyán egy roskatag pergolán át az öreg almafához kalauzolta őket, amely az üres házhoz vezető út mellett állt. Leereszkedett, és egy faágra telepedett. Előbb Százszorszép, majd Rózsa és Harangvirág is mellé huppant.

– Milyen gyönyörű az almafa virága! – szólt Harangvirág, egy illatos rózsaszín-fehér virágot tartva kicsiny kezében. – És olyan az illata, mint...

Hirtelen hatalmas robaj hallatszott a magas sövény mögül. Még az almafa ágai is be-
leremegtek.

– Jaj! – rezzent össze Borostyán, és Rózsához bújott.

– Mi történt? – Harangvirág riadtan röppent fel.

– Kitört a vihar! – sikoltotta drámaian Százszorszép, és hasra vetette magát az ágon.